

Arrest

nr. 182 457 van 17 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 8 februari 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) en van de beslissing van 8 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 10 oktober 2013 in kennis gesteld van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen ingediend, werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 143.178 van 14 april 2015.

1.2. Verzoekster legt op 28 oktober 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning af met mijnheer B.B.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 30 november 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 13 december 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijkste stand van de stad Antwerpen de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

1.5. Op 8 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: P(...)

voornaam: R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk

vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel purely. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek

persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft

opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria."

1.6. Op 8 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: P(...)

voornaam: R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/02/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie

van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.10.2013 en 30.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Gent samen met een man van Belgische nationaliteit (B(...) B(...) ° (...)). Op 13.12.2016 weigerde de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Gent. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. De partner van betrokkene kan er steeds, indien gewenst, voor kiezen om betrokkene te vervoegen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Dhr. B(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien

betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.3. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wat betreft de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. Zij stelt dat deze geen verwijderingsmaatregel is en geen voorwerp kan uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gelet op de in het arrestnr. X van 8 december 2016, gewezen in Algemene Vergadering, vermelde twee lezingen die mogelijk zijn van artikel 39/82, §1 *juncto* artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig aangenomen te worden dat de exceptie niet weerhouden wordt. De behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij nagegaan wordt of voldaan is aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de Vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari, nr. 127.040).

De Raad zal evenwel wat betreft het onderzoek naar de drie cumulatieve voorwaarden van de vordering tot schorsing, met name de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, een onderscheid maken tussen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13*septies*), thans de eerste bestreden beslissing, en het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), de tweede bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13*septies*).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht en artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Ter zitting merkt de Raad op dat dit middel enkel gericht is tegen het bestreden inreisverbod. Dit wordt door de raadsvrouw van verzoekende partij beaamd. Dit middel kan in het kader van het bestreden bevel niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel. In zoverre gericht tegen het bestreden bevel, wordt dit middel onderzocht.

Het kernbetoog van verzoekster is dat zij een feitelijk gezin vormt met haar partner B.B., hetgeen zou blijken uit voorgaande bevelen uit 2013 waar de naam van haar partner wordt vermeld. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in haar privé- en gezinsleven, waarbij de belangen onvoldoende afgewogen zijn tegen elkaar en dus disproportioneel is.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden bevelen. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk. Ook een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners kan onder het begrip "gezinsleven" vallen (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94; EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

3.3.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet betwist dat zij op het Belgisch grondgebied verblijft zonder een geldig visum en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 10 oktober 2013 en 30 november 2016. Gezien het onregelmatig verblijf in België en het niet-opvolgen van eerdere verwijderingsbeslissingen, is het op eerste zicht niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde daar uit afleidt dat *"Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is."*

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing een omstandige motivering wordt gegeven aangaande het voorgehouden gezinsleven van verzoekster.

3.3.2.5. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij in hoofdorde het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 13 december 2016 weigerde een verklaring van wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering was gestoeld op het negatief advies van het parket van Gent van 12 december 2016 waarin werd vastgesteld dat de betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand is gestoeld op artikel 1476^{quater} van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt: *"De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie."*

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het in artikel 1476, § 1 bedoelde ontvangstbewijs, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met hoogstens drie maanden. In dat geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.

Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid bepaalde termijn geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij onverwijld melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister.

In geval van een in het eerste lid bedoelde weigering, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand, zijn met redenen omklede beslissing onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen. Terzelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, verzonden naar de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de beslissing tot weigering genomen werd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om van de verklaring van wettelijke samenwoning melding te maken, kan door de belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van deze beslissing beroep worden aangetekend bij de familierechtbank."

De ambtenaar van burgerlijke stand nam het advies van het parket geheel over en maakt zich de motieven ervan als volgt eigen:

¶ *Op 28 oktober 2016 werd de verklaring tot wettelijke samenwoning met mevrouw R.P. ondertekend, Uit het advies van de procureur des Konings, gebaseerd op de omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013, de informatie verkregen van de FOD Binnenlandse Zaken - Dienst*

Vreemdelingenzaken en uit het verhoor bij de politie stellen wij volgende eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden vast:

- Mevrouw P. probeert al jaren verblijfsrecht in België te bekomen en heeft reeds eerder het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Haar enige plausibele kans om haar situatie in orde te brengen, is een wettelijke samenwoning of een huwelijk met een Belgische partner.
- De heer B. is maar liefst 39 jaar ouder dan mevrouw P.. Dit betekent dat mevrouw jonger is dan de zoon van mijnheer wat op zijn minst opmerkelijk te noemen is. Mevrouw verklaart meerdere keren aan de politie dat hij voor haar als een vader is en zij voor hem als een dochter is. Mijnheer wil mevrouw helpen en steunt haar financieel. Om verblijfsrecht te verkrijgen via een wettelijke samenwoning, is echter vereist dat het om een affectieve relatie gaat als koppel. Het is echter uiterst twijfelachtig of daar sprake van is.
- Al van bij hun eerste ontmoeting gaf de heer B. geld aan mevrouw P. Inmiddels ondersteunt hij ook haar volledige familie financieel. Mijnheer is niet onbemiddeld, heeft een goed pensioen en verschillende eigendommen en is daarom ongetwijfeld een aantrekkelijke partij om tot een schijnrelatie te verleiden,
- Mevrouw P weet niet precies waar de heer B. geboren is en spreekt ook zijn achternaam verkeerd uit. Over zijn geboortedatum is ze niet zeker.
- De heer B. verklaart al eerder in Nigeria te zijn geweest, mevrouw P. zegt dat dit niet het geval is. Mevrouw P. kent geen vrienden van de heer B. en er is ook amper contact met de familie.
- De heer B. verklaart dat mevrouw P. van hem een Mastercard gebruikt met een bepaald bedrag op. Mevrouw verklaart dat ze geen kaart heeft en mijnheer haar gewoon wat geld geeft voor hij op reis vertrekt om boodschappen te kunnen doen,
- Mevrouw P. kan niet lezen of schrijven, maar verklaart wel dat mijnheer haar sms'jes stuurt als hij op reis is. Ze verklaart tevens dat ze soms aan mijnheer vraagt om haar iets te leren, maar hij daar weigerachtig tegenover staat. Het lijkt vreemd dat mijnheer zijn partner niet zou willen helpen om beter te kunnen communiceren met elkaar.
- De politie bracht een huisbezoek aan de woning waar zij samen verklaarden te wonen. Enkel beneden stond de verwarming aan, in de rest van de woning was het ijskoud. Er stond tevens een matras in de living, waarop mogelijk een van beiden overnachtte, daar er ook een slaapkamer was. Het is dus zeer twijfelachtig of zij wel degelijk samen slapen. In de woning werden ook geen foto's van beiden aangetroffen. Blijkbaar zou mevrouw op verschillende adressen, allemaal eigendom van mijnheer, verblijven. Dit verklaart ze ook zo aan de politie. Dit is vreemd, het lijkt bijzonder moeilijk om op die manier samen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.
- Mevrouw verklaart tevens dat mijnheer ongeveer de helft van het jaar in het buitenland zit en ze niet altijd weet wat hij daar gaat doen en daar ook niet naar vraagt. Ze weet bij de politie overigens niet wat het laatste land was dat hij bezocht had. Veel tijd brengen ze dus samen niet door. In combinatie met het switchen tussen verschillende huizen hier in België, lijkt het er sterk op dat zij amper samenwonen en al helemaal niet als koppel.
- Het parket adviseert om niet tot de registratie van de verklaring van wettelijk samenwonen over te gaan.

Wij hebben besloten dat deze wettelijke samenwoning enkel gericht is op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Wij weigeren daarom over te gaan tot de registratie van deze wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476quater BW."

De ambtenaar van burgerlijke stand weigerde op basis van deze vaststellingen de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren in het rijksregister nu uit onderzoek blijkt dat deze verklaring enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op een omstandig negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partnerrelatie. Waar het EHRM een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven beschouwt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei

1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62), kan naar analogie diezelfde vereiste van "oprechtheid" worden gesteld voor een de facto relatie.

Het gegeven dat verzoekster op de dag van de thans bestreden beslissing werd aangehouden op het adres van zijn voorgehouden partner, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook middels de verwijzing naar het beroep dat werd aangetekend tegen de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning bij de familierechtbank, toont de verzoekster, gelet op het grondig onderzoek waaruit een schijnsamenwoning bleek, niet aan dat zij een effectief beleefde partnerrelatie heeft met de heer B.B.. De verwerende partij kon op kennelijke redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Voorts merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. In de bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat indien de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, de verzoekster bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning, hetgeen verzoekster niet betwist.

Waar verzoekster nog stelt dat de verwerende partij geen degelijk onderzoek heeft gedaan naar het voorgehouden gezinsleven, merkt de Raad op dat wanneer na grondig onderzoek wordt vastgesteld dat de intentie van verzoekster kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, de verwerende partij prima facie dan ook, zonder dat bijkomend onderzoek nodig is, op goede gronden kan besluiten dat dit element een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij kon, prima facie, daaruit op kennelijke redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

3.3.2.6. De Raad merkt op dat de verwerende partij tevens is nagegaan, indien zou worden aangenomen dat er toch een gezinsleven bestaat, of *in casu*, waar het een situatie van eerste toelating betreft, er een positieve verplichting is voor de Staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij de Staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM

gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In die zin motiveert de verwerende partij in subsidiaire orde dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. De verwerende partij benadrukt daarbij dat zowel verzoekster als de heer B.B. van in het begin wisten dat het gezinsleven precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster in België.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij geruime tijd niet meer in Nigeria verbleef, dat het niet mogelijk is voor de heer B.B. om zomaar een familiaal leven in Nigeria uit te bouwen omdat hij Belg is, zijn volledige leven in België heeft uitgebouwd en eigenaar is van talloze onroerende goederen waarvan hij het beheer in België doet. Verder heeft hij één zoon uit een vorige relatie.

Vooreerst merkt de Raad op dat ter zitting door beide partijen wordt bevestigd dat een overnameverzoek in het kader van de Dublin III-verordening werd gericht aan de Spaanse overheden omdat zij daar een asielaanvraag heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster aan verwerende partij zelf heeft aangegeven te willen terugkeren naar Spanje, het liefst naar Barcelona. Hieruit blijkt dat verzoekster met duidelijke bedoelingen en een plan een terugkeer naar Spanje verkiest boven een terugkeer naar Nigeria waar zij twee kinderen heeft. Ter zitting wordt evenwel geen elementen aangevoerd die zouden verhinderen een gezinsleven tussen verzoekster en de heer B.B. in Spanje wordt ontwikkeld.

Verder stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de heer B.B. regelmatig, in Afrika verblijft, met name Benin en Burkina Faso, verblijft. Verzoekster verklaarde dat de heer B.B. ongeveer de helft van het jaar in het buitenland verblijft. Gezien deze verklaringen maakt verzoekster niet aannemelijk dat de heer B.B. zijn diverse onroerende goederen die hij heeft, niet kan achterlaten.

Het gegeven dat de heer B.B. geboren en getogen is in België, de Belgische nationaliteit heeft, steeds in België heeft gewoond en een volwassen kind in België heeft, vormen op zich geen concrete elementen die wijzen op ernstige hinderpalen om het voorgedragen gezinsleven elders te voeren. Zoals uit het administratief dossier blijkt, is het kind van de heer B.B. meerderjarig en blijkt niet dat er tussen dit meerderjarig kind en de heer B.B. nog sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid die verder reikt dan de normale affectieve banden. Niets verhindert de heer B.B. bovendien regelmatig naar België terug te keren om zijn familie en omgeving te zien en er blijkt ook niet dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk is. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. De Raad benadrukt dat zowel verzoekster als de heer B.B. dienden te weten dat verzoeksters verblijfsrecht vanaf het begin precair was, waardoor zij geen rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij in alle gevallen het gezinsleven in België konden verderzetten.

Het betoog van verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonbaar dat *“zij enkel in België een gezinsleven kan hebben”*.

Aldus kan ook niet worden vastgesteld dat verwerende partij op dit punt niet zorgvuldig zou hebben gehandeld of geen degelijk onderzoek heeft verricht naar de specifieke situatie van verzoekster en haar voorgedragen gezinsleven.

Derhalve wordt prima facie een wanverhouding tussen de belangen van verzoekster die in se bestaan in het willen verblijven in een land waar er ten aanzien van haar na een negatief advies van het parket werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van registreren van een verklaring van wettelijke samenwoning nadat werd vastgesteld dat de wettelijk samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, en anderzijds het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds, niet aangetoond

Nogmaals, indien de procedure die de verzoekster hangende heeft inzake de erkenning van haar wettelijke samenwoning voor haar een positieve afloop zou kennen, staat het haar op het eerste zicht nog steeds vrij om op dat ogenblik een visum gezinshereniging aan te vragen. Het feit voorts dat verzoekster een inreisverbod heeft gekregen, laat op het eerste zicht niet toe te besluiten dat indien de verzoekster het bestaan van een werkelijk gezinsleven alsnog aannemelijk kan maken, omwille van dit inreisverbod haar gezinsleven niet kan beleven nu het haar in dat geval vrij staat de opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen. Verzoekster wordt hier trouwens uitdrukkelijk op gewezen in het inreisverbod. Er blijkt overigens evenmin dat verzoekster en haar voorgehouden partner omwille van het inreisverbod geen contact meer met elkaar zouden kunnen hebben.

3.3.2.7. Nu de Raad de verwerende partij op het eerste gezicht kan volgen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, wordt een schending van dit artikel 8 van het EVRM op eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

In dezelfde zin wordt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel prima facie aangetoond, nu blijkt dat rekening werd gehouden met het voorgehouden gezinsleven, er dienaangaande een afweging werd gemaakt waar op het eerste gezicht niet blijkt dat deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Het tweede middel, in zoverre gericht tegen het bestreden bevel, is niet ernstig.

3.3.2.8. In het derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 6, lid 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat er een procedure lopende is bij de Familierechtbank te Gent, met een zitting die reeds heeft plaats gevonden op 26 januari 2017. Zij stelt dat het duidelijk is dat de rechterlijke beslissing een ander licht kan werpen op de zaak en dat de stelling dat de weigering van registratie van een wettelijke samenwoning geldt als “contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven” toch zeer kort door de bocht is en ook onjuist.

De Raad wijst er vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Artikel 6, lid 5 van richtlijn 2008/115/E verplicht Lidstaten niet tot het afzien van de uitvaardiging van een terugkeerbesluit. Het betreft hier een zogenaamde “kan” bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het afzien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit. Voorts blijkt dat deze bepaling enkel handelt over situaties met betrekking tot verblijfsprocedures, niet met betrekking tot burgerlijke procedures.

In het licht van deze elementen blijft verzoekster derhalve in gebreke om aan te tonen dat *in casu* aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op dit onderdeel van artikel 6, lid 5 van de richtlijn 2008/115 kan beroepen.

De Raad merkt verder op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor wat betreft de lopende procedure bij de familierechtbank treedt de Raad verwerende partij bij waar zij stelt dat verzoekster een hypothetisch betoog houdt. Tot op het ogenblik dat de Familierechtbank er anders over oordeelt, is er geen wettelijke samenwoning en blijft de vaststelling van de ambtenaar van burgerlijke stand van kracht, met name dat de verklaring van wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De vaststelling dat verzoekster onregelmatig verblijf op het grondgebied blijft gehandhaafd. Het beroep bij de familierechtbank heeft geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en kent geen schorsende werking die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert.

Verder volstaat het te verwijzen naar wat hoger reeds werd gesteld inzake het beroep bij de familierechtbank te Gent.

Het derde middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.1.2.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij vastgehouden is met oog op verwijdering. Verder stelt de raadvrouw van verzoekster ter zitting dat indien het bestreden bevel wordt geschorst, ook het inreisverbod dient te worden geschorst, daar dit een accessorium is van het bestreden bevel. Zij betoogt dat op grond van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale* volgt dat de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid prorogatie van bevoegdheid heeft met betrekking tot het inreisverbod. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod hetzelfde lot moet ondergaan als het bevel en bijgevolg het inreisverbod kan schorsen indien ook het bevel is geschorst.

4.1.2.2. In casu merkt de Raad op dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel, wordt verworpen. De vraag stelt zich dan ook niet meer of het inreisverbod, als accessorium van het bestreden bevel en op grond van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale*, moet worden geschorst.

4.1.2.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 februari 2017 door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MAES